

σημείωμα για την έκδοση

Τα παγώνια κυριαρχούν στον χώρο της Κνωσού. Ο απόκοσμος ήχος που βγάζουν σηματοδοτεί τον χρόνο που χρειάζεται κάποιος για να περιδιαβεί τα ανάκτορα. Όταν τελικά αντικρίζει τα πολύχρωμα πλάσματα, ο επισκέπτης νιώθει δέος απέναντι στο αιφνιδιαστικό θέαμα που προσφέρουν. Η παρουσία τους ζωντανεύει τα ανάκτορα όχι μόνο στο παρόν αλλά και στο παρελθόν, μέσα στη φαντασία μας. Μαζί, τα πλάσματα της φύσης και του ανθρώπου συνθέτουν μια διαχρονικά δυνατή εικόνα.

Για τη δύναμη της εικόνας μάς μιλά, μεταξύ άλλων, ο ζωγράφος και καθηγητής Γιώργος Κόρδης. Πιστεύει πως το σημείο όπου συναντιούνται το θεϊκό με το ανθρώπινο στοιχείο μπορεί κανείς να το ψηλαφίσει κατόπιν εσωτερικής αποκάλυψης, όχι διανοητικής διεργασίας.

Ο καθηγητής μεταφέρει την άποψη των εικονομάχων πως αυτό που απεικονίζεται είναι η ουσία του πράγματος και πως η θεότητα δεν μπορεί ν' απεικονιστεί. Φαντάζομαι πως το ίδιο ισχύει και για τον σπόρο θεότητας που ενυπάρχει στον άνθρωπο: δεν μπορεί ν' αποτυπωθεί σε έναν απολογισμό της προσωρινής ζωής του, παρά αποκαλύπτεται στον βλέποντα.

Μέσα μας εκτός από τη θεϊκή φλόγα ζει και ο άλλος. Στη σκέψη μας, όπως η εικόνα του έτσι και η ιδέα του είναι ξέχωρη από το ίδιο το πρόσωπο. Τι κρατάμε και αποτυπώνουμε από ένα πρόσωπο όπως στη ζωγραφική εικόνα έτσι και στη μνήμη μας; Κρατάμε την αντικειμενική ουσία του προσώπου ή στοιχεία εντελώς υποκειμενικά;

Μαθαίνουμε από τον καθηγητή Κόρδη ότι ο χρόνος της εικόνας είναι το τώρα και ο χώρος της είναι το εδώ. Έτσι γίνεται κι όταν κοιτάει κανείς ένα αγαπημένο πρόσωπο σε μια φωτογραφία: το πρόσωπο είναι πάντα εδώ.

φ. Σχοινιά